

**Bůh mi dal klid, abych mohl přijmout to, co nemohu změnit,
odvahu změnit to, co mohu, a moudrost, abych poznal rozdíl.**
William James

Drazí přátelé!

Prožíváme „dušičkové dny“, jak zlidověle nazýváme oktáv modliteb za zemřelé, a jsou to dny, kdy lidé věřící i hledající navštěvují hřbitovy a zastavují se u hrobů svých blízkých. Každopádně je tu vyjádřena víra člověka v život, který nekončí, ale po smrti pokračuje ve věčnosti. Tuto otázku řešili už dávní filozofové vedení cestou rozumu a na základě logických argumentů přicházeli k myšlence věčnosti lidského života. Samozřejmě pro člověka, kterého se dotkl zázrak Vzkříšeného Ježíše, je život nejenom dar, ale také natrvalo spojení s Kristem, který křísí a dává novou naději. Žijeme v pragmatické době, kde si člověk chce všechno ohmatat, kde potřebuje argumenty, vědecké důkazy, a proto nějak mnozí ztrácejí smysl pro mystérium, které nás natolik přesahuje, že je možné ho pochopit jenom tehdy, když je lidský rozum osvěcen vírou. Vzpomínkové slavnosti na hřbitovech v těchto dnech jsou naplněné nostalgií a možná i smutkem. Každý nese v srdci místo, kde mu někdo chybí a je těžko to místo zaplnit. Kdyby zůstalo jenom u toho, že budeme truchlit a vracet se ke dnům minulým, tak se prakticky nepohneme z mrtvého bodu života. Život pokračuje dál svým tokem a pro nás přináší otázku jak ho naplnit, jak žít smysluplný život. K tomu je teď dokonalá příležitost zastavit se v tichu a přemýšlet. Tak moc nám chybí v hluku světa ten moment ticha pro sebe, kde ke

mně promlouvá sám Bůh a já tak jasně slyším Jeho hlas. Do srdce, které je mockrát drásáno vichry stylu dnešního životního tempa, je zapotřebí vnést nejenom řád, ale také klid a naději.

Prožili jsme mimořádný misijní měsíc a mluvili hodně o evangelizaci. Určitě nás povzbudilo i to, že naše farnost si v počtu návštěvníků bohoslužeb nevede zle, i když je to relativní. Přesto i tyto dny jsou momentem, kdy můžeme pomoci jiným najít cestu k Bohu a udělat někoho šťastnějším. Jsme pokřtěni a posláni, to je nesmírně silný závazek. Totiž víru, kterou neseme v srdci, odevzdávat. V dnešní době informovanosti nejsme učitelé, vždyť každý průměrně vzdělaný člověk si dokáže informace najít kdekoli na internetu. Dnes jsme svědci přesně tak, jak v době apoštolů. Poučme se ze světa, ve kterém žijeme, to mockrát využíval i sám Ježíš. Na začátku evangelizace totiž stojí schopnost vžít se do životní situace člověka, znát ho, sdílet s ním radosti i starosti, a potom mu nabídnout vlastní zkušenost s Bohem. To nesmírně oslovuje

a je účinnou cestou, jak vstoupit do dobrodružství s Kristem.

Kěž dny památky na zesnulé jsou pro nás zastavením, ale i povzbuzením. Vždyť Bůh čeká každého z nás a má pro každého místo ve svém království. Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane...

o. Marian

Ohlédnutí za poutí do Medjugorje

Začátkem září, přesněji v neděli 8. září na svátek Narození Panny Marie, se v podvečerních hodinách autobus plný nejen slavičinských poutníků vydal směrem k poutnímu místu v Medjugorje. Každý ve svém srdci jistě nesl touhu setkat se i na tomto promodleném místě především s naším Pánem Ježíšem Kristem prostřednictvím jeho Matky Panny Marie, která se v Medjugorje zjevuje šesti vizionářům už od 25. června roku 1981. O Medjugorje jsme v našem farním časopise psali už několikrát, tak dnes snad jen tolik, že toto místo patří v součas-

nosti mezi nenavštěvovanější poutní místa na světě. Papež František v nedávné době schválil vyhlášení Medjugorje za katolické poutní místo, i když církev nepovažuje za prokázané zjevení, které se tu mělo odehrát. Vatikánský tiskový mluvčí uvedl: „Svatý otec prostřednictvím arcibiskupa Henryka Hosera, apoštolského vizitátora v Medjugorje, a prostřednictvím nunciatury v Sarajevu oznámil, že je možné organizovat poutě do Medjugorje. Týká se to pastýřů všech stupňů a řádů, kteří se rozhodnou vydat do Medjugorje a celebrovat tam nebo koncebrovat. Vzhledem k velkému počtu lidí, přicházejících do Medjugorje, a hojným plodům milosti, které odtud vzešly, je toto rozhodnutí výrazem zvláštní pastorační pozornosti, kterou Svatý otec tomuto místu věnuje, aby usnadnil a podpořil dobré plody...“ Arcibiskup Hoser mimo jiné řekl: „Největším „zázrakem“ Medjugorje je individuální zpověď, která je svátostí milosrdenství a zmrtvýchvstání. Lidé v Medjugorje otevírají srdce Bohu a přicházejí k pramenům víry. Jakkoli je tam přivádí mariánská zbožnost, je to zároveň místo skutečného kristologického kultu... V dnešním velmi nepokojném světě se Medjugorje stává světlem a poselstvím pokoje... Lidé na tomto místě zakoušejí přítomnost posvátna a otevírají se Bohu života... Jako nejdůležitější pastorační prvky jmenoval: Eucharistii, hlásání Božího slova, adoraci Nejsvětější Svátosti a individuální zpověď... jsou to věci, na které se v Evropě stále více zapomíná. Připomněl zároveň plodnost tohoto místa, která se odráží ve více než 600 povoláních ke kněžskému a řeholnímu životu. Lze nepochybně mluvit o efektivní nové evangelizaci.“ (viz internetový zdroj)

Nás do Medjugorje provázal P. Milan Palkovič, který nám v průběhu pouti dával katecheze na téma Ovoce Ducha Svatého, viz list Galatským 5, 22-23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání...“ Z kázání otce Milana vybírám: „... A když se podíváš na kříž, tak bys měl prožívat radost. Opravdová velikonoční radost je ta, že Kristus vstal z mrtvých. Nejenom na kříži pro tebe zemřel, ale On z mrtvých vstal jako první z těch, kdo zemřeli. To je ta opravdová radost. A spolu s ním jednou vstaneme z mrtvých i my, to je to první velikonoční poselství. Radostné poselství. Radost je druhé ovoce Ducha Svatého. A když se Pán Ježíš setkává se svými učedníky po zmrtvýchvstání, první, co jim řekne, je: „Pokoj vám!“ Pokoj, to je ovoce Ducha Svatého, které plyne z lásky a radosti. Ze smyslového poznání je rozkoš, z duchovního poznání plyne radost. Často je to tak, že čím víc rozkoše, tím méně radosti. Lidé se ženou za rozkoší, ale nejsou radostní ani šťastní. Z radosti, opravdové duchovní radosti, plyne pokoj. A my máme být nositeli pokoje. A tak kříž by měl ukazovat na toto ovoce Ducha Svatého. My máme jít cestou Kristovou, to je cesta kříže, cesta lásky, která jediná opravdu vede

k radosti, a měli bychom být, jako jeho učedníci, nositeli a šířiteli pokoje. Dej Bůh, aby se nám to dařilo.“

Pout' jsme zahájili mší svatou na poutním místě Vepric na Makarské, kde jsme se poté mohli vykoupat v moři. V Medjugorje jsme prošli cestou růžencovou na místo zjevení Panny Marie – Podbrdo, cestou křížovou na horu Križevac, kde stojí kříž postavený v roce 1933 k 100. výročí smrti Ježíše Krista, který v sobě nese ostatky Svatého kříže. Každý den jsme měli možnost účasti na mších svatých, modlitbě růžence, adoraci či uctívání Svatého kříže, modliteb za uzdravení a v neposlední řadě jsme mohli prožívat také milé poutní společenství třeba u společného jídla. Navštívili jsme i nedaleký Mostar. Pout' jsme zakončili mší svatou ve slovenské Skalce.

Nezbývá mně než poděkovat otci Milanovi za jeho skvělý duchovní doprovod, paní Ludmile Koudelové a Ivě Častulíkové za výbornou organizaci pouti a v neposlední řadě všem poutníkům za úžasné společenství. Kéž nám všem, na přímluvu Panny Marie, Pán neustále žehná a ať jsme, slovy otce Milana, nositelé lásky, radosti, pokoje, trpělivosti, laskavosti, dobroty... všude tam, kde nás Pán pošle...

text i foto Jana Adámková

„Kdo je nejsilnější a umí nejlépe zacházet s mečem?“ zeptal se jeden pyšný a smělý mladík dobrého učitele. „Hned pod hradem je skála, víš o ní, že ano? Běž jí říct nějaké urážky.“ „Ale ta mi neodpoví!“ „Tak do ní udeř mečem!“ „Meč by se mi zlomil!“ „Tak vidíš, kdo je nejsilnější. Je to skála.“

Proto se podle Bible modlíme takto: „Miluji tě vroucně, Hospodine, má sílo. Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzí, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade!“

Oslavy 90. výročí posvěcení kaple svatého Václava v Lipové

Zásvětný obraz Panny Marie

Už v minulém čísle Pastýře jsme vás informovali o historii kaple svatého Václava v Lipové, jejíž 90. výročí svěcení jsme v září oslavili. Oslavy byly velkolepé. Probíhaly ve čtyřech dnech, z toho tři dny byly takovou duchovní přípravou či obnovou a čtvrtý den, v neděli 29. září vyvrcholily slavnostní mší svatou celebrou biskupem Mons. Antonínem Baslerem, samozřejmě za přítomnosti našeho otce Mons. Mariana Deje.

Ve čtvrtek mši svatou sloužil P. Josef Kuchař, který před časem působil v nedalekých Vlachovicích, nyní čerstvě slouží ve Slušovicích.

Tato mše byla obětována za živé a zemřelé členy živého růžence z Lipové. Ve svém kázání vyzdvihl svatého Václava jako neohroženého a statečného vojévůdce. Od gymnázia až doposud se otec Josef svěřuje v modlitbě právě sv. Václavu s prosbou o sílu, volnost a svobodu. Vzpomněl také na časy, kdy často jezdil sloužit i do Lipové. Mimo jiné řekl, že Lipovjané vždycky pečovali především o hudbu a asistenci. Prý jsou takové dvojče Bohuslavic. Připomněl také lipovské krásné vyletiště. Svou promluvu končil slovy: „Pán Bůh vám pomáhej.“

V pátek přijel do Lipové sloužit mši svatou P. Pavel Jagoš, který ve Slavičíně dva roky „kaplanoval“. Nyní je jeho působišťem Jalubí u Uherského Hradiště. Vyzdvihl svatého Václava jako moudrého muže a vladaře, který v posledních chvílích svého života dokázal odpuštěním svým vrahům a odevzdat se plně do rukou Božích. Bůh má pro nás připravené neskonale věci. To nejlepší nás teprve čeká, tak ať tu šanci nepromarníme zbytečným upínáním se na pozemské věci... Po mši svaté otec Pavel vystavil Nejsvětější Svátost a mnozí, se zrakem upřeným na Ježíše, mohli za zpěvu písní vzdávat chválu našemu Trojjedinému Bohu... Mše byla sloužena za děti a mládež z Lipové.

Zakončení třídní přípravy se ujal náš otec Marian, který mimo jiné připomenul svatého Václava jako knížete, krále a panovníka, ale především jako člověka hluboké víry, který ve svém životě pochopil, co to znamená sloužit Bohu. Kolik lidí dnes chce mít všechno a přitom jaksi nemá to podstatné, a to je

Mons. Antonín Basler a Mons. Marian Dej

Mons. Antonín Basler a Mons. Marian Dej

šťěstí a radost života. Václav byl docela šťastný s Bohem, ve víře, jako člověk pokorný a ponížený, když se skláněl právě ke všem potřebným. Tato kaple je 90 let duchovním centrem této obce. Je nejen připomínkou toho, že někdy lidé našli v sobě chuť a smysl realizovat tuto odvážnou a zbožnou myšlenku postavit kapli, ale cílem bylo: Ježíš uprostřed svého lidu. Svatý Václav začínal každý den mši svatou, začínal všechno ve svém životě mši svatou, aby načerpal od Ježíše a dokázal dát o tom svědectví... Večer kaplí zazněl nádherný zpěv v podání lipovské rodačky Kateřiny Machovské – Oškerové a jejich hostů, kteří skvěle zakončili třídní přípravný program na oslavy 90. výročí posvěcení kaple.

Vyvrcholením přípravy byla nedělní slavnost. Otec biskup Antonín řekl, že na dobrodince, kteří se zasadili o stavbu kaple, lze vztáhnout slovo evangelia: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Poděkoval všem, kdo se jakkoli zasloužili o toto dílo, jak při jeho vybudování, tak při opravách i při údržbě a péči. Za ně za všechny byla obětována právě výroční mše svatá. Slavnost je mimořádnou příležitostí uvědomit si hodnotu daru, jakým je Boží dům uprostřed obce. Je to konkrétní místo, kde je možné setkat se společně i soukromě s živým Bohem. Na závěr mše svaté otec biskup požehnal nádhernou mozaikou Panny Marie, dílo jedné mladé lipovské ženy. Tento obraz bude nejen Lipovjanům připomínat zasvěcení Lipové Panně Marii... Kéž Bůh na přímluvu Panny Marie žehná nejen autorce mozaiky, ale i všem těm ochotným a obětavým mužům a ženám, kteří tuto slavnost připravili a kteří se o svoji kapli vzorně roky starají... Jejich jména jsou už dávno zapsána v Srdci našeho Pána...

text Jana Adámková, foto Hana Cvešperová

P. Josef Kuchař a P. Pavel Jagoš

Umíme-li být spokojení, můžeme se osvobodit od svého věčného boje a přivítat klid. Umíme-li být spokojení, můžeme si užít čas, který trávíme se svými blízkými. Umíme-li být spokojení, můžeme se smířit se svojí minulostí a odhodit její břemeno. Když budeme rádi sami se sebou, ostatní za námi přijdou a budou nás mít rádi za to, čím jsme.

BUĎTE SVATÍ, NEBOŽ JÁ JSEM SVATÝ

Pomalou přichází podzim, dny se krátí, z polí a sadů se sklízí poslední úroda. Pole i příroda se připravují na zimní odpočinek. V těchto podzimních dnech slavíme také svátek Všech svatých a připomínáme si Památku zesnulých, v církvi Vzpomínka na všechny věrné zemřelé a jak také říkáme svátek Dušiček. Svátek Všech svatých není jenom svátek těch, kdo byli církví pro své mimořádné projevy ctností, mučednické darování života nebo případy ustavičného darování života pro druhé až k smrti prohlášení za svaté.

Boží slovo říká: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1,16). Nemyslíme jen ty, kteří už byli svatořečení nebo blahořečení. Pán totiž každého z nás vyvolil k tomu, abychom „byli svatí a neposkvrnění před ním v lásce“ (Ef 1,4). Ke svatosti je povolán každý, Duch Svätý vylévá svatost všude mezi svatý a věřící lid. „Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, ale chtěl z nich vytvořit lid, který by ho v pravdě uznával a svatě mu sloužil.“ Proto se nikdo nespasí sám jako oddělený jedinec. Abychom byli svatí, nemusíme být biskupy, kněžími nebo řeholníky. Mnohdy si myslíme, že svatost je vyhrazena jen těm, kdo mají možnost vzdálit se běžným povoláním, aby mohli věnovat hodně času modlitbě. Svatost se neměří počty růženců nebo, že jsme stále v kostele. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svatí tím, že budeme žít v lásce a každý bude vydávat svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde se nacházíme. Žijete v manželství? Buďte svatá nebo svatý tím, že milujete a pečujete o svého manžela nebo manželku tak, jako Kristus o církev. Chodíš do zaměstnání? Buďte svatý poctivou a pečlivou prací. Jsi otec, matka, babička nebo dědeček? Buďte svatý tím, že trpělivě učíš děti následovat Ježíše. Jsi ve vedoucí pozici nebo politik? Buďte svatý tím, že bojujete za obecné dobro a nehledáš své osobní výhody. Dovol milosti křtu, aby v tobě nesla ovoce na cestě svatosti, máš sílu Ducha Svatého, abys dělal to, co je možné. Svatost je plodem Ducha Svatého v tvém životě.

Svatost je nejkrásnější tvář církve, ale Duch Svätý působí i mimo katolickou církev. Jak připomněl 2. vatikánský koncil: „Všechny věřící křesťany vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velkými prostředky spásy volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec.“ (LG 11) Důležité je, aby každý věřící rozpoznal svou cestu a vydal ze sebe to nejlepší, to osobní, co do něj Bůh vložil. V církvi, která je svatá a zároveň sestává z hříšníků, najde všechno, co potřebuješ k růstu ve svatosti. Pán jsi vybavil bohatými dary: Slovem, svátostmi, poutními místy, životem ve společenství, svědectvím svatých a mnohotvárnou krásou, která vychází z „Pánovy lásky“ jako nevěsta ozdobená šperky. Tato svatost, k níž tě volá Pán, postupně roste skrze drobné úkony lásky.

Když pociťuješ pokušení své slabosti, zvedni svůj zrak k Ukřižovanému a řekni: „Pane, jsem naprostý ubožák, posilni mě.“ Někdy život přináší větší výzvy a Pán nás skrze ně zve k novým obrácením, která umožňují, aby se v našem životě lépe projevila jeho milost. Jindy máme nalézt dokonalejší způsob života v tom, co už děláme. Potřebujeme pochopit celek svého života jako poslání. Pokoušejme se o to v naslouchání Bohu v modlitbě, četbě Písma a poznávání znamení, která nám Pán dává. Ptej se Ducha Svatého, co od tebe Ježíš očekává v každé chvíli tvého života a v každém rozhodnutí, které máš učinit, abys poznal, jaké místo má v tvém poslání. Nech se přetvářet a obnovit Duchem Svatým.

Není zdravé milovat ticho a vyhýbat se setkávání s druhými, toužit po odpočinku a odmítat činnost, vyhledávat modlitbu a přehlížet službu. Jsme povoláni ke kontemplativnímu životu uprostřed činnosti a posvěcujeme se v odpovědném vykonávání svého poslání. Neznamena to, že bychom měli podceňovat chvíle pokoje, samoty a mlčení před Bohem. Naopak nesčetné nabídky konzumu nám mnohdy nenechávají žádný prostor k tomu, aby bylo slyšet Boží hlas. Potřebujeme ducha svatosti, který prostoupí samotu i službu, niternou důvěrnost i evangelizační úsilí, aby každý okamžik byl v Pánově pohledu projevem darované lásky. Nemějme strach ze svatosti, ona ti nevezme síly, život ani radost. Staneš se člověkem, na jakého Bůh myslel, když tě stvořil. V duchu nové evangelizace jsme povoláni nechat se evangelizovat a evangelizovat druhé na základě toho, že my všichni pokřtění máme být solí země a světlem světa všude tam, kde se nacházíme. Nemějme strach nechat se milovat Bohem a být osvozeni. Nemějme strach nechat se vést Duchem Svatým. Svatost je setkání tvé slabosti se silou milosti. Bůh je tajemně přítomný v životě každého člověka. Jestliže se necháme vést Duchem Svatým, musíme hledat Pána v každém lidském životě. Opravdová křesťanská moudrost se nesmí oddělovat od milosrdenství k bližnímu.

Bůh říká Abrahámovi: „Já jsem Bůh všemohoucí, choď přede mnou a buď dokonalý“ (Gn 17,1). Abychom mohli být dokonalí, jak je to Bohu milé, musíme kráčet ve spojení s ním a poznávat ve svém životě jeho ustavičnou lásku. On je Otec, který nám daroval život a který nás nesmírně miluje. Bůh nám dovoluje žít v jeho světle a v jeho lásce. Ospravedlnění nedocházíme svými skutky nebo svým úsilím, ale milostí Pána. Boží přátelství nás

nekonečně přesahuje, nemůžeme ho získat svými skutky, je jeho láskyplným darem. Nikdy nebudeme dostatečně děkovat za tento nezasloužený dar Pánova přátelství. Jsme zváni žít v radostné vděčnosti za tento dar, milost je nezasloužený dar. Znamená to odezdat se Bohu, aby v nás jeho nezasloužený dar mohl růst a rozvíjet se: „Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou a Bohu milou obět“ (Ř 12,1). Jenom láska umožňuje růst v životě milosti. Nechat se vést Duchem po cestě lásky, předávat krásu a radost evangelia, a hledat ty, kdo žijí po Kristu a mají k němu ještě daleko. V každém bratru, zejména v tom nejmenším, nejslabším, nejvíc bezbranném a potřebném je přítomen obraz samého Boha. „Cokoliv jste učinili jednomu z těch nepatrných, mně jste učinili.“ Láska je největším darem „Kdybych lásku neměl, nejsem nic.“

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ Evangelium nás zve, abychom poznali pravdu o svém srdci a viděli, do čeho vkládáme jistotu svého života. Proto Ježíš označuje jako blahoslavené chudé v duchu, kteří mají chudé srdce, do něhož může vcházet Pán se svou novostí. Abychom se připodobňovali Ježíši, který „ačkoli byl bohatý, stal se chudým.“ **Byt chudým v srdci, to je svatost.**

„Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ Ježíš řekl: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek“ (Mt 11,29). Pro sv. Terezii z Lisieux „dokonalá láska spočívá v tom, že snášíme chyby druhých, že se nedíváme jejich slabostem.“ Tichost je jiný výraz pro vnitřní chudobu, která znamená vkládat důvěru jenom v Boha. **Jedněte s druhými s pokornou vlností, to je svatost.**

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ Smysl života je v pomáhání druhému v jeho bolesti, v chápání úzkosti druhých, poskytování úlevy druhým. Takový člověk vnímá, že druhý je tělo z jeho těla, nebojí se dotýkat jeho ran, a v soucitu s ním zakouší, že mizí mezi nimi odstup. **Umět plakat s druhými, to je svatost.**

„Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ Spravedlnost, které učí Ježíš, není ta, kterou hledá svět. Kolik lidí trpí nespravedlností, kolik jich bezmocně hledí, jak se druzí na jejich úkor obohacují. Když je člověk ve svém rozhodování spravedlivý, usiluje o spravedlnost pro chudé a slabé. **Lačnět a žízniť po spravedlnosti, to je svatost.**

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ Milosrdenství má dvě hlediska: dávat, pomáhat, sloužit druhým, ale také odpouštět, mít pochopení. „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří vám“ (Lk 6,36-38). Míra, jakou užíváme k pochopení a odpouštění, bude použita k odpuštění i nám. **Hledět a jednat s milosrdenstvím, to je svatost.**

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ Srdce, které umí milovat, nedovolí, aby mu do života vstoupilo něco, co tuto lásku ohrožuje, oslabuje nebo vystavuje nebezpečí. Srdce, které miluje Boha a bližního doopravdy, ne jen slovy, je srdce čisté, to může vidět Boha. **Uchovat si srdce čisté od všeho, co špiní lásku, to je svatost.**

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ Pramenem míru jsou tvůrci pokoje, budují ve společenství pokoj a přátelství. Usilují o pokoj, rozsévají semeno, jehož plodem je spravedlnost. Být staviteli pokoje, budovat pokoj je umění, které vyžaduje vyrovnanost, tvořivost, citlivost a zručnost. **Rozsévát kolem sebe pokoj, to je svatost.**

„Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“ Chceme-li žít evangelium, nemůžeme očekávat, že všechno kolem nás nám bude příznivě nakloněno, staví se nám do cesty světské zájmy. Kříž, vyčerpanost a bolesti, které snášíme kvůli životu podle přikázání lásky a na cestě spravedlnosti, je zdrojem zrání a posvěcování. Pronásledování nejsou ničím minulým; zakoušíme je také dnes, mnozí v kruté podobě jako mučedníci naší doby, nebo nenápadným způsobem v podobě pomluv a nepravd. **Přijímat každý den cestu evangelia, přestože nám působí problémy, to je svatost.**

Život křesťana je ustavičný boj. Vyžaduje sílu a odvalu, abychom mohli vzdorovat ďábovým pokušením a hlásat evangelium. Tento boj je krásný, protože nám pokaždé dává možnost se radovat z toho, že Pán v našem životě vítězí. Proto „Buďte svatí!“

Z apoštolské exhortace GAUDETE ET EXULTATE Svatého otce Františka O POVOLÁNÍ KE SVATOSTI V SOUČASNÉM SVĚTĚ pro vás vybrala Ludmila D.

Ještě mě trápí jedna věc, nevím, proč se začalo po kázání říkat: Pán Bůh zaplatí za slovo Boží. Otec Miroslav se vás to snažil odnaučit. Kázání není Boží slovo, je to takové vyučování a vysvětlení Božího slova, které jsme buď v evangeliu, nebo čtení (epištoly) slyšeli. Otec Marian má vždy velice dobré, poučující a oslovující kázání, ale kázání není Boží slovo, proto by bylo vhodnější, abychom na slovo Amen, odpověděli slovem Amen, které neznamená konec, ale já se tímto kázáním nebo modlitbou ztotožňuji, přijímám je.

Bože, nevím den ani hodinu, kdy mne zavoláš. Dopřej mi, abych dobrým životem, milující Tebe, sebe a druhé, byl v té chvíli připraven vstoupit do Tvé šťastné náruče.

VZPOMÍNÁNÍ – 20 let od smrti Anastáze Opaska

V neděli 22. září 2019 proběhl v obřadní síni radnice ve Slavičíně poeticko-hudební pořad Vzpomínání. Během teplého zářijového odpoledne se vzpomínalo na Anastáze Opaska, arciopata břevnovského kláštera, který zemřel 24. srpna 1999.

Program byl složen z tvorby Anastáze Opaska. Úryvky z knihy Dvanáct zastavení četl Josef Koller a poezii ze sbírek Obrazy a Život upřený do středu přednášel Zdeněk Lambor. Oba umělci jsou členy souboru Městského divadla Zlín. Čtení a recitace byla prokládána klavírní hudbou v podání Hany Durdákové.

Účinkující zleva Josef Koller, Zdeněk Lambor a Hana Durdáková

Čtené úryvky nás zavedly do autorova života a byly vybrány tak, aby i ti posluchači, kteří knihu nečetli, si mohli vytvořit ucelený obraz o jeho životě. Poezie pak vytvořila nevšední, ale působivou atmosféru poetického odpoledne. Úspěšný pořad byl umocněn citlivou hrou na klavír.

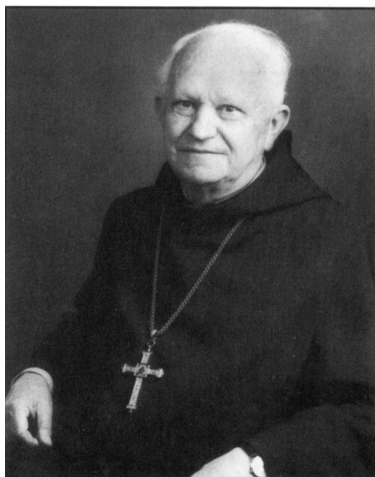
Pestrý program potěšil publikum a za příjemně strávené odpoledne umělcům poděkoval starosta města Slavičín pan Tomáš Chmela.

Josef Floreš

OPAT ANASTÁZ OPASEK

Jan Opasek se narodil 20. 4. 1913 ve Vídni. V roce 1919 se rodina přestěhovala do Kolína, kde v roce 1932 maturoval na reálném gymnáziu. Ve stejném roce vstoupil do benediktinského řádu v Břevnově a přijal řeholní jméno Anastáz. V letech 1933 – 1938 studoval teologii v Praze a na Institutu sv. Anselma ve Vatikánu, kde dosáhl doktorátu teologie. V roce 1938 byl vysvěcen na kněze a o rok později jmenován konventuálním převorem břevnovského kláštera. Během 2. světové války pomáhala komunita pronásledovaným a jejich rodinám. V roce 1947 byl Opasek zvolen opatem kláštera. V témže roce obdržel Řád za zásluhy v boji proti nacismu.

Anastáz Opasek

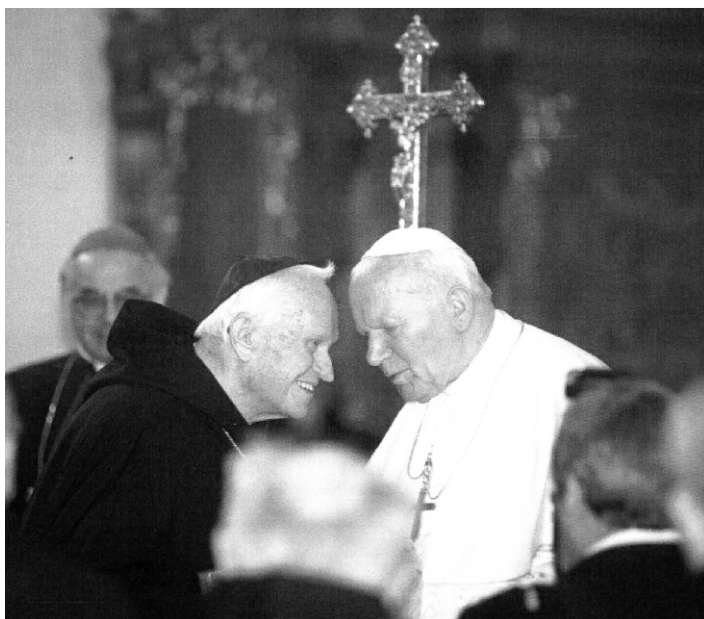
V září 1949 byl zatčen a v prosinci 1950 odsouzen na doživotí ve vykonstruovaném procesu s „agenty Vatikánu“. Souzen byl spolu se strahovským opatem Jarolínkem, světicím biskupem Zelou a dalšími. Dostal nejvyšší trest. V roce 1960 byl na amnestii propuštěn a do roku 1967 pracoval jako stavební dělník a skladník, v letech 1967 – 1968 jako správce depozitáře grafických sbírek Národní galerie. Tzv. státní souhlas pro výkon kněžského povolání získal zpět v roce 1968. O rok později byl rehabilitován, následně derehabilitován (plně rehabilitován byl až v roce 1990). Záhy odešel do Německa. Působil v benediktinském opatství Rohr v Bavorsku, kde sídlí komunita benediktinů vyhnaných z Broumova.

Do Čech se Anastáz Opasek vrátil v roce 1990 a byl jmenován opatem. Zasloužil se o navrácení břevnovského kláštera řádu a významně se podílel na obnově kláštera k jeho milénium v roce 1993. V roce milénia povýšil papež Jan Pavel II. klášter na arciopatství a u příležitosti 80. narozenin jmenoval Anastáze

Opaska arciopatem. V 90. letech byl arciopat Opasek vyznamenán dvěma státními řády: v roce 1991 obdržel Řád T.G. Masaryka II. třídy a v roce 1994 Velké zlaté vyznamenání Za zásluhy o Rakouskou republiku.

Opat Opasek byl nejen řeholník, kněz a teolog, ale také básník a literární historik. Od studentských let publikoval recenze, studie a básně. V exilu spolupracoval s časopisem Nový život, vycházejícím v Římě. Přispíval do básnických sborníků. Je autorem několika samostatných sbírek (např. Obrazy, 1974; Život upřen do středu, 1978; Podvečerní hudba, 1979; Vyprahlá krajina, 1980; Dvakrát dvanáct básní, 1984; Slova a slovo, 1987; Z té dálky, 1990) a vzpomínkové knihy Dvanáct zastavení (1992). Podílel se na vzniku knihy Moniky Elšíkové Dobré dílo Anastáze Opaska.

Anastáz Opasek zemřel 24. srpna 1999 při návštěvě kláštera v Rohru. Pohřben je na hřbitově v Břevnově.

S papežem sv. Janem Pavlem II., r.1997

SVATOVOJTĚŠSKÉ ČECHY

Před tisíci lety vzbudil Bůh v našem národě velkého člověka, kněze, biskupa, mnicha, misionáře a mučedníka, jehož věhlas daleko překročil hranice naší vlasti. Byl to muž naší víry, jazyka i krve, rozhledu světového, jemuž nejmocnější duchovní i světští vladaři a nejvyspělejší duchovní tehdejší doby svou úctou spláceli jeho význam pro národ i křesťanstvo. Uvědomujeme si to? Chápeme dobře, co jsme měli ve sv. Vojtěchu? Co v něm máme do dneška? Jsou ideály, pro které žil a život položil, takové ceny, že i dnes stojí za to, abychom pro ně žili a bojovali? Co chce od nás, Čechů 20. století, sv. Vojtěch?

Věrnost! Věrnost a lásku ke křesťanskému duchovnímu a mravnímu dědictví, jež jako ušlechtilý roub proměnilo tuto zemi v rozkošný a bohatý sad. A jež by i dnes naši vlast a její lid vedlo k netušenému rozkvětu státnímu, kulturnímu i sociálnímu,

S lebkou sv. Vojtěcha, r. 1947

kdybychom ji zachovávali všichni. Ohlédněte se kolem! Zdaž ono se jediné, upevňující nitro lidské proti sveřepým nárazům bábelu zmatených nápadů a výpadů proti důstojnosti člověka, nesnaží neustále tlumit divoké vášně v národech, jejich sobectví a marnou bojechtivost, aby mír konečně pevně triumfoval nad mocnostmi zkázy? Což nebylo toto Vojtěchovo křesťanství i u nás záštitou pokoje, v jeho záři kvetla zbožnost, mravnost, umění, věda a spravedlnost? Kolik zřízení v této zemi vzniklo a zaniklo od jejich kulturních počátků, ale ta, jež mají pečeť svatovojtěšského založení, přečkala – obě v národě našem nejstarší – deset století až dodnes: biskupský stolec sv. Vojtěcha a naše staroslavné Břevnovské opatství. Tak odměnil Bůh věrnost bojovníkovi!

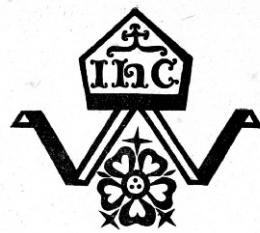
Právě v těchto zmučených letech zápolí tvrdě a bolestně o nové životní formy, kdy naděje se střídají se zlověstnými příznaky, kéž nás příklad našeho svatého muže činu plní odhodláním obnoviti křesťanskou tvář této země, porušenou tragickými omyly posledních století! Kéž síla čisté víry křesťanské, matky činů moudrých, spravedlivých a ušlechtilých, jako bájný pták Fénix vzlétne z popela utrpení, jež zžehlo její lid! Kéž všecko naše úsilí, inspirováno světovostí Vojtěchovou, má důstojný podíl na křesťanských základech budoucího věku!

Je to na nás! Shromáždění kolem oltářů Božích, studnic života, žijíce křesťanským duchem i tělem a jeden druhému vzorem, sejdeme se všichni v přirozeném kolektivu křesťanského lidu českého, toho lidu, jehož se kdysi zastával sv. Vojtěch proti mocným tohoto světa a jenž v posledních měsících tak zbožně a s nadšením vítal jeho ostatky. Tmel pravé víry zhnětl tento lid v jednotu myšlení a života, v pouto nebes s touto zemí, v jejich duchovní pšenici, kulturní přízi, mravní páteř se stříbrným hlasem poctivé národní tradice. V jeho klíně spočívá bezpečně štěstí i mír, ony „žizň a mír v naší zemi“, o něž prosí za nás sv. Vojtěch u Božího trůnu. Jednota v duchu, usilování ve spravedlnosti. Řád, který není vyvyšováním jedněch nad druhými, ale souladnou souhrou osobností a lidu, kvalit a kvantit ve společné práci pro duchovní i hmotný pokrok.

*+Anastáz Opasek,
opat břevnovský*

(časopis CESTA POKOJE, vydalo benediktinské opatství Břevnov, vyšlo 18.8. 1947)

**cesta
pokoje**

ZPRÁVY ČESKÝCH BENEDIKTINŮ * I * 4 * Kčs 6-

BOŽÍ TĚLO V ITÁLII

Tolika hlasy
mluvit neumím,
však mluví moře
a Bůh se vznáší nad vodami
je ticho zas,
jen hlásky hedvábnými
hovoří děti
k svatému přijímání
nevěstín závoj shrnuly
dívky ty radostné,
chlupci a voskovicé,
hovoří moře ke kostelu
prach všednosti je smyt,
zástup se živí Chlebem
a voda přitakává,
nad ní se vznáší Bůh

ŽEHNAJÍCÍ PAPEŽ

Bez rozkazu se shromáždili
někteří ze zvědavosti jistě,
ale mnoho přišlo těch,
kteří věří,
že i když obklopen nádherou
svého pontifikátu
je Náměstkem Ježíše Krista
a žehnajícím rukou
statisícům
je ruka toho, který odděluje
světlo od tmy,
dobré od zlého,
nebesa od pekel,
a usilovně hledá rovnováhu světa

NEDĚLNÍ CHORÁLY

Otevřela se neděle
a zve nás k sobě,
zazní hlasy andělské.
Kristus prochází všemi kostely
v nebeském šatu své lásky,
kterým je bílá hostie.
Zazní hlasy andělské –
do našeho života vchází
život Boží.

MALÁ KÁZÁNÍ

Drazí přátelé,
dnes několik slov o našem křtu, abychom začli od počátku naší křesťanské existence. To, co bude následovat, se týká zvláště katolíků, neboť i dnes se setkáváme tu v zahraničí s lidmi, kteří se hlásí ke katolické církvi anebo se katolíky stát chtějí. Je to vlastně několik slov o těch, kteří byli pokřtěni v církvi československé (od roku 1971 oficiálně – církve husitská československá). Protože učení v této církvi je tak plytké, že vznikly i mezi jejími teology od počátku pochybnosti, zda se učení nescvrklo jen na etické zásady, tím více pak pro nás, zda křest je platný a duchovní,

Portrét, r.1938

věří opravdu v tři Božské osoby, jak je tomu v tradici křesťanských církví, musí se křest takových osob i ve věku dospělém znovu vykonat. To většina našich ani neví, pokud nežijí intenzivně nábožensky. Obvykle se na to přijde při žádosti o katolickou svatbu – a potom je velmi obtížné „na rychlo“ připravovat ke křtu i k svatbě. Možná, že i někteří z nás si přinesli s sebou takové dědictví i do vyhnanství. A protože členové řádu mají být právoplatnými křesťany, což vyplývá právě ze křtu, je nutné si to uvědomit. Pěkně vás pozdravuje váš

Anastáz OSB., opat břevnovský

(REUNION 81, časopis rytířů Řádu sv. Lazara Jeruzalémského, ročník IV, číslo 4/1981)

NAPSALI O NĚM

...Zdá se, že do exilu přišel Anastáz Opasek v pravý čas. Po roce 1968 totiž neměla česká a slovenská duchovní správa v exilu po leta žádného biskupa, i když měla svého správce. On byl jediný, kdo mohl např. biřmovat. Jezdil po německých a rakouských městech, kázal o situaci církve v Československu, organizoval sbírky na pomoc vězněným. Přednášel ve farních sálech pro české emigranty i pro Němce a Rakušany. Mnohokrát takto navštívil své rodné město Vídeň a mnohokrát byl hostem u svého spolužáka opata Alberta v opatství Kremsmünster. V roce 1973 při tisíciletém jubileu pražského biskupství (v Československu se o tom tehdy nesmělo takřka ani mluvit) kázal v katedrálách německých biskupských měst.

Do Itálie, kde se zúčastňoval kongresů benediktinských opatů v Římě, jezdil pravidelně. Dvakrát byl v USA – jednou ve Filadelfii jako poutník u hrobu sv. Jana Nepomuka Neumanna, biskupa, pocházejícího z Prachatic v Čechách, podruhé jako host dvou břevnovských bratří, paterů Vojtěcha a Maura, působících v Chicagu a později v Ciceru.

Kolik času strávil se stovkami neznámých, kteří by bez pomoci byli možná ztraceni, neví ani on sám. A přitom mu zbyl čas na básně...

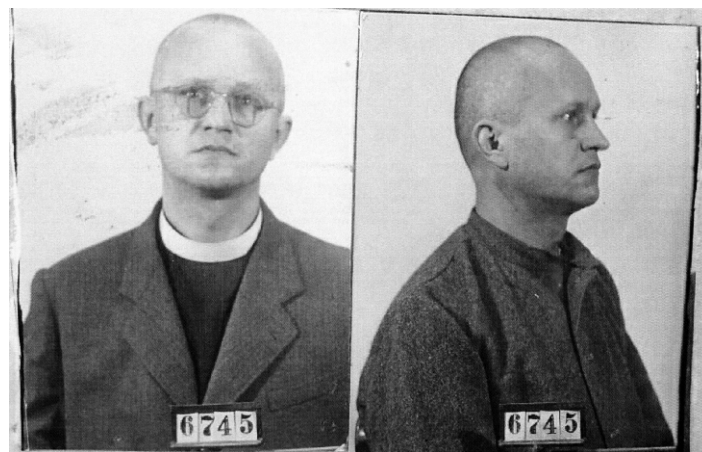
Ivan Medek

(kniha DVANÁCT ZASTAVENÍ, Anastáz Opasek, Torst 1992)

... Otec arcipat je razantní, otevřený, oplývá zájmem o všechny lidi a o osud našeho světa. Přijímá bližní bez předsudků, ti od něho odcházejí obdarováni laskavostí, radou i praktickou pomocí. V době, kdy vznikaly zde otištěné básně, Otec arcipat kromě svého poslání řeholníka pracoval pro svobodu doma. Tato léta byla výrazem jeho osobních vlastností – politického citu, schopnosti inspirovat, potřeby svobodné výměny názorů. Nečekané, často konfliktní situace by nemohl zvládnout, kdyby nejednal srdcem, ale jen z citu povinnosti. Musel předem odpouštět, i sám vynikat přesvědčivostí. Poezie Otce arcipata nám přibližuje osobnost v její velikosti i naivitě. Vzniká na okraji událostí, sleduje opatovy cesty, rytmus církevního roku i roční období. Témata se vracejí, zpracována podobným způsobem, neslábne intenzita údivu, radosti z kultury, z charakteru, z příslibu Vzkříšení. Setkáváme se s člověkem, který odpustil násilí spáchané na sobě, ale životem i v básních vystupuje proti zlu a těm, kdo jej rozmnožují ...

Jan Šícha

(Kniha básní ŽIVOT UPŘEN DO STŘEDU, Anastáz Opasek, 1995)

Z vězeňského spisu, r.1949

... Abychom se nemýlili a obraz Otce nebyl tak patetický: zajímal se po návratu z vězení o všechno. Doslova ‚vymetal‘ koncertní a výstavní síně a navštěvoval divadla. Jistě, byl tady ten dlouhý vězeňský půst, ta lačnost všechno zase vidět, slyšet, zvláště když v šedesátých letech se na chvíli zdálo, že národ pookřívá. Ale je to především jeho osobnost, jeho víc než vroucí vztah ke kultuře, který si uchovává od mládí. Pro nás, kteří až dosud se v kultuře plahočíme, chová lásku a hluboké porozumění pro naše plahočení a má to jistě u něho vyšší smysl. Nemohu nevzpomenout, že toto jeho tehdejší vyskytování se na nejrůznějších místech a taky asi jeho neformální, někdy (pro laika) až šokující chování, mu časem vysloužilo přezdívku ‚opat chuligán‘. (S dobrým svědomím to píšu, neboť jsem nedávno našel jeho starší dopis, pod kterým se tak podepisuje).

Ovšemže, přišel rok šedesátý osmý, bylo po tancích (a teď, když jsem to napsal, si neodpustím, protože slovem se živím, abych neupozornil na to, že tank a tanec jsou sice slova v češtině rozdílná, ale v jistém pádě se shodují) – bylo po tancích a pan opat se trýznivě rozhodoval. My, co jsme ho milovali, jsme ho spíš přemlouvali. Tady si už svoje odsloužil. Nic dobrého ho nečeká... Osvědčoval pak jinde, že tady s námi zůstal a vykonal mnoho dobrého.

Sám jsem pomalu nedoufal, že se ještě kdy shledáme. A přece se stalo, že jsem opět jednoho dne seděl v kostelní lavici v dávno osiřelém Břevnově, u Svaté Markéty, a když ještě pohroužený mě Otec po mši svaté už skoro míjel, zastavil se náhle, rozzářil se a otevřel náruč.

Bohu díky.

Josef Topol (Kniha básní OBRAZY, Anastáz Opasek, 1993)

ÚVOD K BOHOSLUŽBÁM K SRPNU 1968 V BONNU

Vítám vás, milí přátelé, kteří jste přišli uctít památku velkých, i když většinou neznámých mrtvých z roku 1968 a z let následujících, pozdravuji však i ty, kteří sem museli přijít služebně.

Včera v pátek při tiskové konferenci – to byl rozhovor s živými. Mohli jste jim vyprávět o tom, jak zlo v Československu bylo povýšeno na dobro, jak pravda a spravedlnost musela ustoupit lži a bezpráví. Že vše špatné v uplynulém desetiletí je pouze následek a dovršení událostí, které začaly 21. srpna 1968.

Dnes v kryptě starobylého dómu, v němž byl korunován Karel IV., český král a Otec vlasti, chceme hovořit s mrtvými.

V Kristově Oběti, která se odehraje před našima očima a bude

obětována za všechny naše bratry a sestry, kteří zemřeli před deseti lety a později na následky invaze, tj. tak zvané normalizace. V roce 1968 to byli především mladí lidé, kteří když začali poznávat výhody větší svobody, holýma rukama se bránili proti násilí, které je vracelo nazpět do temnot státního otroctví.

Kristus skrze svou Oběť a skrze naše modlitby jim otvírá věčné osvobození a své věčné přátelství. A věřící doufají, že tito mrtví vstoupí do Jeho přítomnosti, všichni ti neznámí a všichni další z let pozdějších, mezi nimiž vystupují slavně do popředí z naší paměti Jan Palach, Jan Patočka a Štěpán Trochta.

Nikdo nepochybuje o čistém úmyslu sebeoběti za svobodu národa Jana Palacha; Jan Patočka, člověk čistého srdce, který za vlády německé u nás chodil v Břevnově na naší konventní mši,

umírá po mnohahodinových výsleších stalinské policie jako oběť násilí v roce 1977. Štěpán Trochta, litoměřický biskup a kardinál Církve, vězeň z Mauthausenu a Dachau, Ruzyně a Leopoldova, který, i když k tomu dodnes pokrytecky nebo takticky státní a církevní úřady mlčí, podle zaručených svědeckých výpovědí se

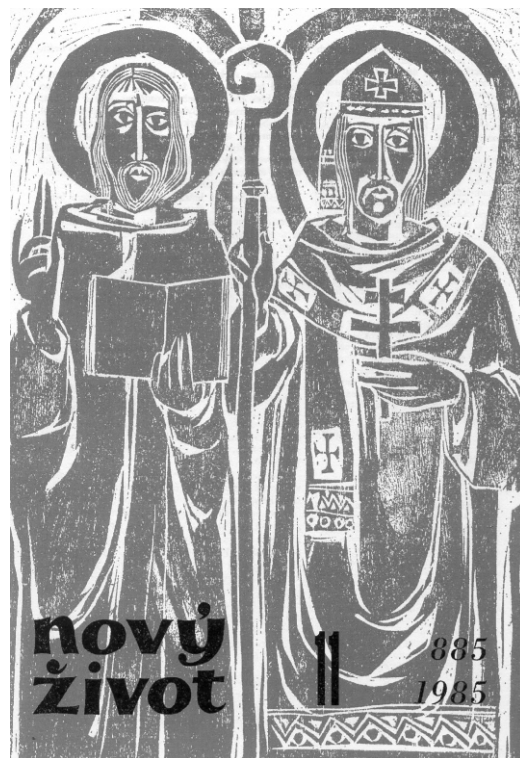

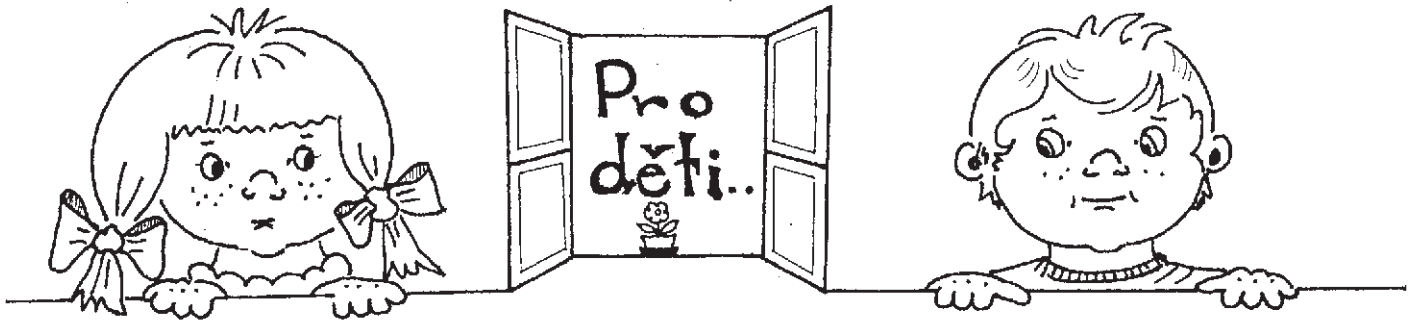
S maminkou, r.1947

setkává se svou smrtí po dlouhotrvajícím a tvrdém výslechu krajského církevního tajemníka. Všichni tito mrtví, z nichž žádný před Bohem není neznám, mají zůstat stálou připomínkou nám živým. Všem Čechům a Slovákům, kteří v zahraničí podléhají slabostem nebo dokonce zbabělosti před československými úřady, neoprávněné touze po návštěvě nebo dokonce po návratu, k těm všem mluví výrazně a právě dnešního dne tito mrtví. Abychom vždy a všude hledali pravdu a dobro, abychom unikali ze všech sil před zbabělostí a pohodlím, abychom stále a čestně usilovali o lepší zítřky u nás doma.

Anastáz Opasek

(Exilový časopis NOVÝ ŽIVOT, ročník XXXI, Řím, únor 1979)

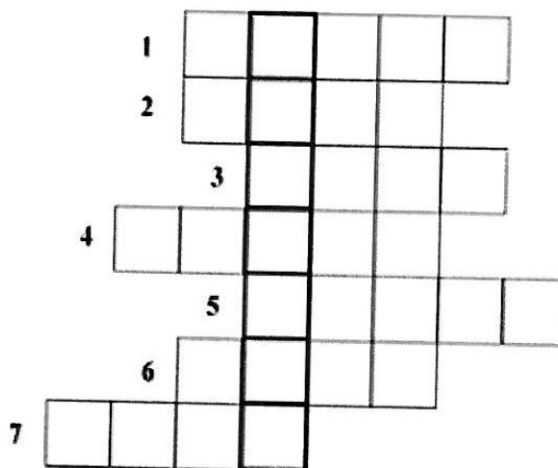
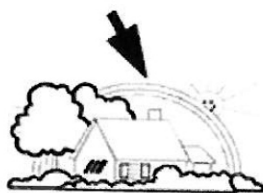
POHŘEB JEDNOHO „NEUMÍM“

Všichni žáci se zabývali zadaným úkolem a plnili stránku v sešitě myšlenkami a nápady. Jedna desetiletá žákyně plnila stránku samými „neumím“: „Neumím kopnout míč do sítě“, „Neumím dělit více než trojčíslným číslem“, „Neumím se zalíbit Julii.“ Stránka byla už z poloviny plná, ale dívka nevypadala, že by chtěla přestat. Odhodlaně a vytrvale pokračovala. Prošel jsem celou třídou a díval se na stránky žáků. Všichni psali věty, v nichž uváděli, co neumějí: „Neumím udělat deset kliků“, „Neumím kopat levou nohou“, „Neumím sníst jen jednu sušenku.“ Chtěl jsem se zeptat učitelky, co je to za úkol. Když jsem však přišel k ní, všiml jsem si, že i ona pilně píše: „Neumím zařídít, aby Jirkova maminka přišla na třídní schůzku“, „Neumím přesvědčit dceru, aby si uklidila v pokoji“, „Neumím přemluvit malého Jeníka, aby používal místo pěstí slova.“ Žáci psali ještě dalších deset minut. Skoro všichni popsalí celou stránku. Nakonec přinesli úkoly učitelce, ta je přeložila napůl a vložila do prázdné krabice od bot. Když byly listy od žáků všechny, připojila k nim učitelka i ten svůj. Pak krabici zaklapla víkem, dala si ji

pod paží a vyšla ze třídy na dvůr. Žáci šli za ní. V jednom koutě zahrady začali kopat. Pohřbili krabici všech „neumím“ a přikryli ji hlinou. V tu chvíli učitelka požádala děti: „Děti, chyťte se prosím za ruce a skloňte hlavu.“ Žáci poslechli. Rychle kolem „hrobu“ udělali kruh a z rukou utvořili řetěz. Sklonili hlavu a čekali. Paní učitelka zahájila „pohřební řeč“. „Přátelé, sešli jsme se zde, abychom uctili památku Neumím. Když s námi ještě chodilo po této zemi, dotklo se životů nás všech, malých i velkých. Zanechalo po sobě své bratry a sestry Můžu, Chci a Udělám to hned. Kéž Neumím odpočívá v pokoji a kéž každý z nás pokračuje v životě bez něj. Amen.“ Pak si na památku Neumím dali sušenky, popcorn a džus. Učitelka vystříhla z kartonu velký náhrobní kámen. Napsala na něj: „Zde leží Neumím“ a dopsala datum. Ten „kámen“ zůstal pověšený ve třídě po celý školní rok. V těch ojedinělých případech, když se některý žák zapomněl a řekl „neumím“, učitelka na kámen prostě jen ukázala. Žák si vzpomněl, že Neumím zemřelo, a svoji odpověď přeformuloval.

Bruno Ferrero Sny pro duši

Jak se jmenuje předmět, který se vyskytuje na obrázcích svatých a pomáhá nám určit, o jakého světce se jedná? Odpověď hledej v tajence:

Ještě dnes, po letech, si pokaždé, když slyším výraz „neumím“, vzpomenu, že Neumím už není mezi námi.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Arnoštek přišel k holiči. „Tak, jak chceš ostříhat, Arnoštku?“ „Prosím, stejně, jak to má náš dědeček. S tím prázdným kolečkem uprostřed a kolečko naleštit.“

Potkali se před domem dva sousedé. „Tak co nového, sousede?“ „Slyšel jste ve zprávách tu novinu? V Americe se prý narodil kluk a na bradě už měl vousy!“ „No to snad né! Za chvíli se budou rodit s cigaretou v hubě!“

Byli dopadeni dva zloději, kteří po dlouhá léta úspěšně pracovali společně. „Za jakých okolností jste se seznámili?“ ptá se vyšetřující. „V autobuse... Já mu ukradl hodinky a on mně peněženku.“

„Pane doktore, předepište mi, prosím, nějaké prášky, trpím samomluvou.“ „Pane, to není žádná nemoc, to je ve vašem věku normální.“ „No jo, pane doktore, ale kdo má ty kraviny pořád poslouchat!“

Na firemní poradě: „Mojí předností je, vážená kolegyně, čtení myšlenek. Přesně vím, co si právě teď myslíte.“ „A neurazíte se, šéfe?“

Z chlívků vyběhlo prase a žene si to ze dvora ven. Pan domácí ihned vystartuje za ním. „Kampak to běžíte, sousede?“ „Vím já! Zeptejte se toho prasete.“

Stěžuje si kamarád kamarádovi: „Včera ve tři hodiny v noci u mě zvonil soused. Normálně přišel ve tři ráno a ještě zazvonil! Tak jsem se lekl, že mi málem vypadla vrtačka z ruky.“

Mladík u pouličního stánku: „Jedno pivo a hod-dog s hořčicí.“ „A bylo vám už osmnáct?“ „Tak s kečupem.“

Baví se tři rybáři, jaké úlovky kdo chytil. První: „Já jsem chytil tříkilového kapra.“ Druhý: „Pche, já pětakilovou štikou.“ Třetí: „To nic není, já chytil desetakilového sumce.“ První: „Že já hlupák vždycky začínám jako první.“

Baví se dva v New Yorku: „Jak dlouho ráno cestujete do práce?“ „Půl hodiny.“ „Autem nebo metrem?“ „Ne, výtahem.“

Nezbedův humor 5

Halloween není slučitelný s křesťanstvím

Poslední dobou se do našich škol dostávají stále více oslavy svátku Halloween. Chtěla bych se zeptat, jestli je tento svátek slučitelný s křesťanstvím a jestli jeho aktivní slavení není v rozporu s naší křesťanskou vírou. V naší farnosti jsou na to velmi rozdílné názory. Někteří tvrdí, že na tom nic není, že je to maškarní zábava před adventní dobou, a jiní zase, že jde o návrat k pohanství a že slavit tento svátek je hřích.

Halloween se neslučuje s křesťanstvím ani v nejmenším. Je to anglosaský lidový svátek, který se slaví 31. října. Své kořeny má v prastaré pohanské tradici dávných Keltů, kteří se loučili s létem a slavili příchod nového roku přesně tento den. Noc z 31.10. na 1.11. nesla název magická noc Samhain podle keltského boha Samhaina, který byl podle víry starých Keltů pánem mrtvých. Magičnost této noci spočívala v tom, že Keltové věřili, že se v ní stírá hranice mezi mrtvými a živými a že právě tehdy je možné s mrtvými komunikovat. O této noci probíhaly bujaré oslavy, zapalovaly se obrovské ohně a lidé si na sebe navlékali masky a převleky, aby se chránili proti duchům zemřelých, nebo se je naopak takto snažili naklonit. Věřili, že duchové zemřelých mohou této noci pomáhat přátelům nebo škodit nepřátelům. Ohně měly duším zemřelých svítit na cestu do světa. Za úsvitu pak bůh mrtvých odvedl duše zemřelých do říše duchů.

Z křesťanského pohledu jde tedy o dávnou praxi spiritismu, který je s křesťanstvím naprosto neslučitelný. Pro křesťany je možné komunikovat s mrtvými pouze v Kristu, v rámci modlitby a slavení Eucharistie. Problém tedy může nastat v situaci, kdy díky ezoterické módnosti se spojí tento svátek s magickými rituály a vyvoláváním duchů zemřelých.

Název vznikl zkrácením anglického „All-Hallows-eve“, tedy „Předvečer Všech svatých“. Svátek se slavil většinou v anglicky mluvících zemích, převážně v USA, Kanadě, Velké Británii, Irsku, Austrálii, Novém Zélandu aj. Dnes se v těchto zemích většinou slaví tak, že se děti oblékají do strašidelných kostýmů, chodí od domu k domu a koledují o sladkosti. V současnosti se jeho slavení rozšiřuje do stále více zemí. Tradičními znaky Halloweenu jsou vyřezané dýně se svíčkou uvnitř, dále čarodějky, duchové, černé kočky, košťata, oheň, příšery, kostlivci atd. Typickými barvami jsou černá a oranžová. Dnes je tento importovaný pohanský svátek především předmětem zábavy a obchodu. Lidé jsou vyzýváni, aby vytvořili halloweenskou strašidelnou atmosféru díky maskám a strašidelným kostýmům.

Bohužel propagací tohoto pohanského svátku se postupně vytlačuje křesťanský svátek Všech svatých, ve kterém jednak prosíme o přímluvu naše svaté a jednak si uvědomujeme smysl a cíl svého pozemského života, a památka Všech věrných zemřelých, kdy se účastníme mše svaté obětované za zemřelé, modlíme se za ně a navštěvujeme hřbitovy. Je bolestné vidět, jak dřívější společenství věnečků na hroby našich drahých vystřídalo dlabání dýně a převlékání dětí do podivných strašidelných masek. Dochází tak k přejímání pohanského svátku s podivným obsahem.

Slavit Halloween jako náboženský svátek by opravdu bylo hříšné, ale mít dýni za oknem jistě ne. Je otázka, proč to děláme. Pokud se nelze některým takovým novotám vyhnout, je důležité využít tuto příležitost a vysvětlit dětem rozdíl mezi svátkem Všech svatých, památkou zemřelých a Halloweenem, a varovat před jakýmkoli pokusy o vyvolávání duchů zemřelých, byť by byly myšleny jen jako zábava.

Z knihy Vojtěcha Kodeta

Křesťanství a okultní praktiky 25 otázek a odpovědí

Čtyři mniši se rozhodli měsíc dodržovat mlčení. Začali celkem dobře, ale hned druhý den jeden řekl: „Nevím, jestli jsem zavřel dveře od cely, když jsem odcházel z kláštera.“ Druhý se na něj obořil: „Hlupáku, rozhodli jsme se měsíc mlčet a ty už jsi slib porušil!“ Třetí mnich vykřikl: „A ty? Vždyť jsi jej porušil také!“ Čtvrtý zvolal: „Díky Bohu, jsem jediný, kdo ještě neporušil!“

Zveme Vás na

POUŤ SCHŮL DĚKANĀTU VALAŠKĚ KLOBOUKY

23.11.2019
**KOSTEL SV. VOJTĚCHA
A SV. CECÍLIE VE SLAVIČINĚ**

9.00 mše svatá - celebruje P. Pavel Macura
děkan Valašské Klobouky
10.00 vystoupení jednotlivých schůl
12.00 společné agapé Orlovna Slavičín

Vánoční balíček

ARCIDIECÉZNÍ
CHARITA
OLOMOUC

Vánoční balíčky zahřejí u
srdce 379 ukrajinských dětí v
nouzi. Připraví je pro ně české
rodiny, třídy i jednotlivci

Sergij z Ternopilu (8 let) si přeje co nejrychleji vyrůst. „Abych mohl jít do práce vydělávat peníze a pomáhat tak naší rodině,“ vysvětluje chlapec. S maminkou se stará o nemocnou babičku a tatínek pracuje v zahraničí, aby rodina měla peníze na léky, které potřebuje jak babička, tak i Sergijova sestra. Letos v lednu chlapec zapomněl na problémy a měl radost. Stejně jako další ukrajinské děti z rodin v nouzi a dětských domovů dostal od českých dárců Vánoční balíček. Předali mu jej pracovníci Arcidiecézní charity Olomouc. „Krabice byla velká a v ní spousta dárků: míč, klobouk, mimoní, tužky, penál, ořezávátko, tvarovací kuličky... Celá naše rodina se pustila do kuliček a vyráběli jsme z nich figurky, byla to zábava. A dárky nejenže se mi líbily, ale jsou i potřeba. Děkuji!“ vzkazuje Sergij.

Akcí Vánoční balíček vyhláší Arcidiecézní charita Olomouc i letos, a to po jedenácté. Dárky, které připraví jednotlivci, celé rodiny, třídy a firmy z České republiky, pak Charitáci osobně předají dětem na Ukrajině. „Pro děti a jejich rodiny představuje balíček výraznou materiální pomoc, díky které ušetří peníze na jídlo nebo na poplatky za energie či nájem. Pro ty děti, které nežijí se svými rodiči, je balíček symbolickým gestem, že v jiné části světa existuje někdo, kdo na ně myslí,“ říká koordinátorka projektu Khrystyna Novodvorska a dodává, že Vánoční balíček tentokrát poputuje 379 dětem v Bortnykách, Lopatynu, Kolomyji a Ternopilu.

Koho a čím obdarovat

Lidé, kteří se chtějí do akce Vánoční balíček zapojit, se mohou domluvit s Charitami v Arcidiecézi olomoucké (Olomoucký kraj a část Pardubického, Zlínského a Jihomoravského kraje). Bližší informace najdou na webu www.charitaproukrajinu.cz. Odtud se také prokliknou do databáze s dětmi a dozví se, kolik je jim let a jakou velikost oblečení a obuvi mají. „Než lidé dárečky pořídí, je však třeba dbát našich pravidel. **Balíček pro jedno dítě by měl obsahovat pouze nové věci, a to v hodnotě kolem 1 000 korun. Do balíčku nepatří cukrovinky a jeho hmotnost by neměla přesáhnout 4 kilogramy,**“ upozorňuje Khrystyna Novodvorska.

Ti zájemci, kteří se nedostanou k internetu nebo do nejbližší Charity, se mohou na detaily dotázat i po telefonu na čísle: 581 115 218.

Vánoční balíček je třeba dodat na nejbližší Charitu nejpozději do 6. prosince.

Lidé dobré vůle mohou akci podpořit i finančně, a to prostřednictvím účtu - 4030207/0100

 Charita
Slavičín

Charita Slavičín oznamuje prodej adventních věnců v neděli 1.12.2019

Tímto prodejem navazujeme na tradici z minulých let. Prodej bude probíhat vždy před začátkem mše svaté, v čase

od 7.00 - 7.15 hod,

od 9.00 - 9.15 hod,

od 10.30 - 11.00 hod.

Zakoupené věnečky si můžete také během mše svaté nechat požehnat.

Koupí těchto adventních věnců přispějete na podporu činností služeb Charity.

Odpustky pro duše v očistci

Odpustky pro duše v očistci (tj. odpuštění trestů za hříchy):

1.listopadu odpoledne a 2.listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (**sv. zpověď** - tj. být v milosti posvěcující neboli v přátelství s Bohem, **sv. přijímání, modlitba na úmysl papeže**) je podmínkou pomodlit se **při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.**

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek (viz výše) denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, **navštívi-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé;** v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

„Usmívejte se na druhé, usmívejte se na svoji ženu, usmívejte se na svého muže, usmívejte se na děti, usmívejte se na sebe navzájem (nezáleží na tom, kdo to je). To vám pomůže růst ve větší vzájemné lásce.“
(Matka Tereza z Kalkaty)

SVATBY

Září:

David Frolo, Slavičín + Veronika Kročilová, Bojkovice
Václav Šmírák, Bruntál + Barbora Durďáková, Slavičín

Říjen:

Michal Bartoš, Slavičín + Tereza Machučová, Bohuslavice n.Vl.

POHŘBY

30.9. Alžběta Koprivňanská, 1919, DS Loučka
3.10. Lenka Zlatníková, 1959, Bohuslavice n.Vl.
5.10. Josef Pešek, 1929, Nevšová
7.10. Vojtěch Remeš, 1950, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

2.11. - 8.11. Hrádek 1 (Röderová E.)
9.11. - 15.11. Hrádek 2 (Častulíková I.)
16.11. - 22.11. Hnilová L., Bothová M., Zvoníčková D., Kotásková,
Koncerová V., Frolová
23.11.- 29.11. Mňáčková D., Cvešperová H., Hlavicová R.,
Koudelová T., Koudelová E., Argalášová D.,
Marcaniková
30.11. - 6.12. Nevšová
7.12. - 13.12. Lipová
14.12. - 20.12. rodina Múdrych
21.12. - 27.12. Divnice
28.12. - 3.1. Rokytnice

Modlitba za zemřelé a vzývání svatých

Modlitba za zemřelé zaujímá významné místo v modlitbě mnoha křesťanů. Doporučuje ji Písmo svaté (2 Mak 12, 43-45) i nejstarší tradice církve. Jak uvádí KKC č. 958: „Naše modlitba jim může nejen pomáhat, ale může jim umožnit, aby jejich přímluva za nás byla účinná.“ Výsadním místem pro tyto přímluvné modlitby je Eucharistie. V Eucharistii zažíváme společenství se Vzkríšeným Ježíšem. On sám je blahoslavenstvím těch, kdo jsou už v nebi, a jeho láska očisťuje ty, kdo jsou ještě v očistci. Především v Eucharistii hledáme společenství s našimi zesnulými a současně se pečlivě vyhýbáme všemu, co by mohlo být jen zdánlivě připomínat spiritismus nebo vzývání duchů. Odtud vyvěrá rozšířená a zcela rozumná praxe obětování mše svaté v intenci zemřelých. Mše svatá je živou a reálnou přítomností Ježíšova kříže a zmrtvýchvstání. Jejím obsahem je spása světa. Čtvrtá eucharistická modlitba říká: „Zvěstujeme, že Kristus zemřel a sestoupil mezi mrtvé, vyznáváme, že vstal z mrtvých a usedl po tvé pravici, a v očekávání jeho slavného příchodu obětujeme ti jeho tělo a jeho krev, oběť, ve které ty máš zalíbení a celý svět spásu.“ Je dobré obracet se ke svatým a světicím, Pannou Marií počínajíc, když se přece modlíme k Bohu? Co si máme myslet o prosebné modlitbě ke svatému Antonínovi, svaté Ritě, svaté Terezii od Dítěte Ježíše atd.? Určitě mnoho dobrého. Pán ví, že jako bytosti z masa a krve potřebujeme hmatatelné prostředníky jeho milosrdenství. Vzpomeňme si na evangelijní úryvek, v němž Ježíš vyslýchá modlitbu ženy, která se zpočátku jen dotkla lemu jeho šatu. Viděli jsme, že Ježíš prohlubuje především ženinu víru, ale její docela prostou modlitbu přijímá také.

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předšíní kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplatí. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 1.12.2019 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 17.11.2019. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3.neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) :

739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé):

731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

- 1.11. Slavnost Všech svatých
- 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 3.11. 31. neděle v mezidobí
- 4.11. sv. Karel Boromejský
- 5.11. sv. Zachariáš a Alžběta
- 9.11. Svátek Posvěcení lateránské baziliky
- 10.11. 32. neděle v mezidobí
- 11.11. sv. Martin
- 13.11. sv. Anežka Česká
- 17.11. 33. neděle v mezidobí – Světový den chudých
- 22.11. sv. Cecílie
- 24.11. Slavnost Ježíše Krista Krále
- 30.11. Svátek sv. Ondřeje, apoštola
- 1.12. 1. neděle adventní (cyklus A)

Stejně tak mají svatí, naši přímluvci a vzory místo v liturgii církve a modlitbě křesťanského lidu. Jsou jako zářící lem Boží svatosti. Doprovázejí nás až k živé svatyni Ježíšovy osoby. Úcta ke svatým některé lidi pohoršuje, zvláště intelektuály. Pravda, můžeme se setkat i s výstřelky, ale to není důvod, abychom tuto rozšířenou formu lidové zbožnosti vylučovali. Pokusme se ji raději očistit a usměrnit. Osobně mohu říci, že zakouším hodně radosti a pokoje, když se obracím na Boha a využívám přitom přímluvy svých nebeských přátel. Pán vládne nade vším a nade všemi, ale není žárlivý. Svatí pro něj nepředstavují konkurenci. Všechny naše prosebné modlitby můžeme svěřit moci zmrtvýchvstalého Ježíše v Eucharistii. Hodnota mše svaté je spojena s Ježíšovým slavným křížem a je naprosto nezávislá na darech, které křesťané při této příležitosti skládají.

Z knihy A. M. Léonarda
„Slyší Bůh naše modlitby?“